



## ROZE-MARIJKE

DOOR

ALETTA HOOG.

Het gebeurde in het sprookjesland. Daarom begint het met „er was eens.”

Er was eens een meisje, dat heette Roze-Marijke.

Haar moeder had haar zoo genoemd, omdat zij zooveel van rozen hield.

Roze-Marijke groeide en bloeide als een roos. Maar een roos heeft doornen, die steken. En ook hierin leek Roze-Marijke op een roos. Want zij kon soms erg uit haar humeur zijn, en dan zei ze scherpe dingen, die pijn deden. Dan zei haar moeder: „O, Roze-Marijke, ik wou, dat je was een roosje zonder doornen.”

Hierover dacht Roze-Marijke, toen zij op een zomerdag over de heide liep. Roze-Marijke woonde midden op de heide, en daardoor had zij nog nooit een echte roos gezien. Want op de heide groeien enkel heidebloempjes, hoogstens een mager heide-roosje, maar nooit die volle roos in vele kleuren, die wel eens „de koningin der bloemen” genoemd wordt.

Morgen zou Roze-Marijke jarig zijn. En nu dacht zij er niet over, wat zij *krijgen* zou, maar wat ze *geven* zou. Want zij wilde moeder iets geven. Iets waar moeder heel blij mee zou zijn. Echte rozen, en dan zou zij er bij zeggen, dat zij voortaan een roosje zonder doornen wezen wou.

Opeens stond Erica, de heide-koningin, tegenover haar. Roze-Marijke kende Erica wel. Want had zij haar niet menigmaal midden in den zomer over de heide zien gaan, en met haar tooverstaf de heidebloempjes aanraken, die daarna gingen bloeien?

Erica zelf was lenig en sterk als een heidestengel, en zij droeg een kleedje van rood-paars, zooals de heide aan heeft, als zij bloeit.

„Waar loop je zoo over te peinzen, Roze-Marijke?” vroeg Erica.

„Ik wou zoo graag echte rozen hebben om aan moeder te geven, maar ik weet ze niet te vinden,” antwoordde Roze-Marijke,

„Dan zal ik je helpen,” zei Erica, „ik zal je brengen naar Rozenland, waar de koningin der bloemen woont. Maar dan moet ik je even klein en licht als een elfje maken.” En zij raakte Roze-Marijke met haar tooverstaf aan.

Daarna stampte zij driemaal op den grond en uit het dennebosch aan den heiderand kwamen twee vlugge haasjes geloopen. Die trokken een wagentje, gemaakt van een uitgehold stuk dennenhout, gevoerd met mos en met wieltjes van gevlochten dennennaalden.

Erica tilde er Roze-Marijke in, en de haasjes spitsten hun ooren.

„Naar Rozenland!” En op dit woord van Erica, schoten zij pijlsnel vooruit, en liepen zooals haasjes alleen loopen kunnen, de verre, verre heide over, een dennenbosch door, waar 't nog vlugger ging over de gladde dennennaalden, tot zij in Rozenland kwamen.

Roze-Marijke's hartje klopte sneller en zij klapte in de handjes van verrukking, toen zij die prachtige bloemen zag in vele, vele kleuren, en den heerlijken geur rook. Zoodra zij uitgestapt was, stond ze stil bij een rozestruik en keek een oogenblik peinzend in de mooie, volle bloem.

„Dit is een heel bijzondere,” zei Erica, „dit is een roos zonder doornen.”

„O, die moet ik juist hebben,” riep Roze-Marijke, „dan begrijpt moeder des te beter, wat ik zeggen wil.”

Erica hielp haar om daarvan te plukken, en ook nog andere, waar Erica de doornen afhaalde. Het wagentje was vol rozen, toen Erica en Roze-Marijke er mee terugkeerden naar de heide.

Met de armen vol rozen kwam Roze-Marijke bij haar moeder. Toen die haar dochttertje zoo binnen zag komen, en haar belofte hoorde, zei ze verheugd: „Wat ben ik nu blij met mijn Roze-Marijke!”

